Профит „Телекома” одлазиће напоље

Фото „Франкфуртске вести”

*Александра Смиљанић**

*Јасмина Вујић***

Поводом најављене одлуке владе о томе да ли и коме „Телеком” треба продати, подсећамо да је Академија инжењерских наука Србије почетком године донела своје стручно мишљење да га никако не треба продавати. Заједно са отвореним писмом 210 врхунских стручњака из Србије и 11 земаља у свету, ово стручно мишљење је прослеђено више пута влади, председнику републике и свим посланицима. Колеге из Академије наука и умјетности Републике Српске такође су подржали ове ставове. Стручњаци нуде своју помоћ и већ скоро годину дана траже састанак с представницима владе. Одговора до данас није било.

Наглашавамо да нових аргумената за продају „Телекома” нема, већ се и даље понављају нетачне тврдње да „Телеком” не може да издржи конкуренцију и да држава није способна да води ово предузеће, што смо слушали и пре пет година од Демократске странке. Због продаје „Телекома” СНС је тада против ДС-а поднео кривичну пријаву. Том приликом је Марко Ђурић рекао за РТС: „СНС сматра да је продаја ’Телекома’ освета владе будућим генерацијама, владе која води погубну економску политику распродаје последњих преосталих вредних економских ресурса, и тиме лишава грађане Србије перспективе и могућности да у будућности имају живот какав заслужују. Указујемо на чињеницу да је продаја ’Телекома’ погубна и штетна и са аспекта чињенице да би том продајом Србија остала лишена своје виталне телекомуникационе инфраструктуре која представља добро од јавног значаја, што је нешто што се ни у једној земљи у којој власт поступа рационално и у складу са интересима својих грађана не продаје.”

Све је речено тачно и концизно, и све то важи и данас. „Телеком” поседује телекомуникациону инфраструктуру у коју су грађани улагали деценијама. Кроз „Телекомову” фиксну мрежу пролази не само саобраћај фиксне телефоније, већ и интернет, телевизијски канали, као и саобраћај мобилне телефоније и мобилног интернета, а мобилна мрежа „Телекома” држави доноси велике профите. Ако се прода „Телеком”, више од 350 милиона евра профита ће се годишње износити напоље, а то је управо буџетска рупа коју смо закрпили смањењем плата и пензија. Могу ли грађани да издрже још једно такво смањење, уз вероватни пораст цена телекомуникационих услуга?

> Понављају се нетачне тврдње да „Телеком” не може да издржи конкуренцију и да држава није способна да води ово предузеће

Компаније „Телеком”, СББ, „Теленор” и ВИП држе више од 90 одсто телекомуникационог тржишта у Србији, које чини 10 одсто укупних прихода грађана. Ако се „Телеком” прода, ове компаније ће се лако договарати о подизању цена, смањењу квалитета услуга и инвестиција, а све у циљу извлачења што већег профита из Србије. Ове компаније немају баш никакву обавезу према грађанима. Држава, с друге стране, има обавезе према грађанима Србије и може даље да унапређује мрежу „Телекома”, баш као што је рађено протеклих деценија кроз низ технолошких генерација. Србија има инжењере који граде и развијају мреже свуда по свету, како на Западу тако и на Истоку, зашто је не би могли развијати у Србији?

Фото Л. Адровић

„Телеком” је добро од општег интереса, а сам процес приватизације је скандалозан, јер се одвија под велом тајне. На свако тешко питање власт се позива на приватизационог саветника „Лазарда”. Пошто је процес приватизације тајан, не знамо са сигурношћу ко су потенцијални купци, али они о којима су писали медији повезани су међусобно као и са „Лазардом”.

„Лазард” је компанија која је прошла кроз низ европских и светских скандала. У Шпанији је прошле године ухапшен бивши потпредседник Владе Шпаније, који је био и директор ММФ-а, управо због сарадње са „Лазардом”. Британски грађани су такође прошле године изгубили у једном дану 750 милиона фунти јер је „Лазард” саветовао британску владу да снизи цену акција поште, а те исте акције су „Лазард” и изабрани инвестициони фондови купили и препродали по далеко вишим ценама.*** И сви потенцијални купци „Телекома” чија се имена помињу пролазили су кроз низ скандала у разним земљама, у САД, Шпанији, Исланду, Британији, Бугарској, где су се огромна улагања штедиша, осигураника, пензионера, пореских обвезника преливали у џепове „власника” инвестиционих фондова, о чему су детаљно писали светски медији.

Зато се с правом питамо од кога се то крију информације о процесу приватизације, ако не од грађана Србије? Једно је сигурно, немамо никакве гаранције да ће „Лазард” радити у интересу грађана Србије.

Против продаје „Телекома” нису само стручњаци, већ се и око 64 одсто грађана Србије оштро противе продаји „Телекома”, а тек 15 одсто су за, како показују сва истраживања јавног мњења. ¶

**Професор Електротехничког факултета у Београду, бивша министарка за телекомуникације и информатичко друштво*

*** Професор Калифорнијског универзитета у Берклију*

****О скандалима у Шпанији и Британији: http://www.bloomberg.com/news/articles/2013-05-27/rato-lazard-ties-show-how-elite--profited-amid-cajas-loss...*

Новинари, угњетавате нас глупостима

Извод из писма анонимног читаоца

Поштовани новинари, мада је питање да ли заслужујете икакво поштовање. Или га немате довољно, па онда ни самопоштовања, и понашате се како је описано испод. Но свеједно вам пишем, надам се да неко од вас може да покрене неке ствари, да добије крила знајући да има људи који цене истину, док се присећа зашто је постао новинар и какве је идеале имао пре него што је почео да ради то што ради. Или макар да то уради због гриже савести. Одавно вам није важна ни истина ни правда. Битна је читаност и гледаност, па макар то било и затупљивање народа. Битан је профит, па чак и од лопова и криминалаца. Битан је рејтинг, макар био заснован на лажима. Битно је пљувати неког, нема везе зашто и кога. Битна је брзина извештавања, нема везе што се не чује друга страна и што информације нису проверене.

Трубите на сва звона о слободи медија. Ви сте их заробили. Заробили сте их давањем простора сплачинама и испирању мозгова глупостима. Заробили сте их јер од деце стварате зомбије, без мозга. Потенцирате блудно понашање, потенцирате старлете и нераднике, кич-уметнике, окружени смо њима. Потенцирате искључивост, систем „или си са мном или против мене”. Причате о равноправности, дијалогу, међусобном разумевању, а одавно нисам прочитао објективан и непристрастан текст. Томе сте криви ви, а не власт, тренутна или

ПОЛЕМИКА

Вулетић каквог познајем још постоји!

Поводом текста „Поповић каквог познајем више не постоји”, од 3. децембра

*Ненад Поповић**

У полемици са уваженим професором Владимиром Вулетићем, на површину је испливала једна од особина данашњих такозваних ангажованих интелетуалаца, која се најбоље може описати кроз паролу: не мислиш као ја – дакле, не постојиш! Вулетић иде и корак даље, па поручује: не мислиш као власт – дакле не постојиш!

Тако сам, размењујући јавно ставове са Вулетићем, избрисан из бројног састава његових истомишљеника, а рекао бих, и наручилаца. Какав интелектуални и политички парадокс! Као десничар, сада би требало да сам уплашен пресудом филозофа који проповеда идеје глобализма и заштите људских права. Пресуду је, наиме, Вулетић окачио на страну моје омиљене „Политике“.

Како да схватим и то да, као нови Поповић, за Вулетића више не постојим? Чини се да Вулетић заправо не схвата како је, нехотице, исписао моју, ако не смртовницу, а оно изгнанство из јавног живота, јер му је дато за право да на основу мојих идеја, просуђује моје право на постојање.

Али, то је само логичка последица идеолошке једначине другосрбијанаца, у којој су лидери деснице она страшила, која пред преке судове изводе особе које се не слажу са основним поставкама глобалистичке мисли. У њиховој визији коју намећу не само у јавном простору, већ и студентима у амфитеатрима, у данашњем свету ваљда цвета хиљаде цветова и, што би рекла свака кандидаткиња за мис, влада мир у свету.

Вулетић је, међутим, обасипајући ме, ничим изазван, увредама и дијагнозама због моје мигрантске политике, разоткрио тај поредак лицемерја и једноумља, те као десничар, осећам дрхтавицу пред Вулетићевим невидљивим али опасним судом. Разуме се да је он само портпарол власти, задужен за јавно дисциплиновање опозиционе странке која има дијаметрално супротну мигрантску политику. Отуда је Вулетићева прекоманда од критички ангажованог интелектуалца, каквим сам себе воли да назива док блати политичаре, и још опозиционе, показатељ да је истинска бакља интелектуалног ангажмана већ дуго угашена.

Један од њих који је дунуо у њу је и Вулетић. Докази за то су јасни. Ни на једну од мојих констатација о његовом херојском ћутању када је реч о потезима власти, као што су напади на новинаре и слободу медија, или

МЕЂУ НАМА

Редакција задржава право на скраћење и опрему свих објављених прилога. Рукописи се не враћају. Текстове шаљите на адресу:
ПОЛИТИКА (Међу нама)
Македонска 29
11103 Београд
или електронским путем на адресу:
medjunama@politika.rs

Како су Изетбеговић, Ешдаун и Инцко „пали” на испиту

Аналитичким и сликовито документованим прилогом у „Политици“о милитантном исламизму, чији је аутор Гордон Н. Бардош, само је потврђено колико је ваш лист био у праву што је годинама скретао пажњу на опасност од радикалног ислама у БиХ, Албанији и у деловима Србије (КиМ и Санџак). Нажалост, неке моћне западне земље, предвођене САД и Великом Британијом, као и њима одани и послушни политичари са Балкана, то су стално „гурали под тепих”, чак негирајући опасност од тероризма и онда када је био очигледан.

У том погледу, посебно је карактеристична БиХ, где су корени европског исламског радикализма, захваљујући „Исламској декларацији” Алије Изетбеговића. А тај радикализам узео је још више маха током минулог рата у БиХ, када овде стижу и окорели „свети ратници” и терористи из исламског света, као и са Кавказа, и то уз прећутни благослов тајних западних служби, а преко Хрватске.

Никога тада није узбуђивало што ти терористи секу и главе, што се не придржавају међународних ратних конвенција, као и што њихову смотру врши сам Алија Изетбеговић, заједно са неколико оданих војних челника, од којих никада нико није одговарао. А после рата, мало ког од високих представника је занимало и што се не спроводи једна од одредница Дејтонског споразума, да сви страни муџахедини морају да напусте БиХ. Штавише, они су чак и награђени за своје злочиначке ратне заслуге! Јер, уместо прогонства, бошњачка Странка демократске акције је на стотине тих „светих ратника” наградила босанским држављанством, истовремено га одузимајући часним људима БиХ.

Већина високих представника, а посебно Британац Педи Ешдаун и садашњи Аустријанац Валентин Инцко углавном су затварали очи пред тим терористичким Левијатаном. Истина, Инцко се два-три пута тихо огласио, после терористичких аката, али никада, као протектор БиХ, у свом годишњем извештају пред Генералном скупштином УН није тероризам навео као највећу опасност за стабилност БиХ. Углавном је све опасности видео у неким од водећих политичара из РС. А чак је и јавно тврдио „како вехабије нису претња ни БиХ ни Европи”. Није чак примећивао ни да један од главних токова финансирања џихадиста стиже преко његове метрополе Беча, што су знале чак и птичице на грани. А нису му сметале ни „исламистичке енклаве” у БиХ, где важе закони из средњег века, малтене у срцу Европе!

Како су на испиту савести и истине, када је реч о тероризму, пали посебно Ешдаун и Инцко, тако је пао и Бакир Изетбеговић, син-наследник оца који је био и аутор „Исламске декларације”. После бројних терористичких напада у БиХ, он је углавном забијао главу у песак, све до последњег терористичког акта у Рајловцу, када су убијена двојица војника. Тек пре неколико дана, славодобитно се сликао са целим политичким и верским бошњачким врхом, који је „заједничком изјавом” осудио све облике тероризма! Истина, и сам је у једној изјави признао да није благовремено увидео опасност од тероризма!

Слободан Стајић,
Сарајево

Ко је Црњанског наговорио да се врати

У културном додатку „Политике” од 28. новембра прочитах чланак о Милошу Црњанском „Цедуље у кутијама за кошуље”, Сање Домазет, чије текстове, углавном, са занимањем читам. Али у том напису има један спорни део који би требало исправити.

Крајем седамдесетих година прошлог века, наш велики песник Танасије Таса Младеновић причао ми је како је путовао у Лондон разговарао, убеђивао и наговорио Црњанског да се врати у Југославију. Детаље тог његовог путовања сам, наравно, заборавила, али се сећам да сам била поносна због сазнања да је управо „наш Таса” утицао да се у домовину врати један Милош Црњански (Таса је, иначе, мој земљак и друг мога оца, а име његовог брата, народног хероја Свете Младеновића, добро је познато свим житељима старије и средње генерације некадашњег среза Поморавског, тј. данашње општине Велика Плана).

Да је навод гђе Домазет „Црњанског је наговорио да се врати из изгнанства и помогао му Моша Пијаде...” споран, потврђује и податак да је Моша Пијаде умро још 1957. године, а Милош Црњански се из Лондона у Југославију вратио 1965. године. Да додам још и ово: у Речнику српскохрватског књижевног и народног језика САНУ реч „изгнанство” дефинисана је као „протеривање из отаџбине или сталног пребивалишта, прогонство...”. Колико знам, Црњанског је Други светски рат затекао у дипломатској служби у Риму, одакле је отишао у Лондон својевољно, а не као изгнаник. Због тога ми се чини да никако не би требало рећи „из изгнанства ”, а уколико се инсистира на тој речи, онда би обавезно требало то допунити из „својевољног” или „добровољног” изгнанства. Овако неко може мислити да је Црњански судски био протеран из рођене земље. А није. Или, можда, јесте?

Мирослава Кнежевић,
професор француског језика и књижевности и преводилац, Београд

Легализација по новим правилима

У скупштини је прошле недеље усвојен нов закон о легализацији нелегално изграђених објеката. Нигде се не каже могу ли да се легализују грађевински објекти за које су раније надлежне службе донеле решења, по тада важећим законима и прописима о рушењу.

У мом случају, комшија 2005. године зида спрат и делом улази у моје двориште, због чега надлежни доносе решење 2006. да се спрат сруши. Општинске службе три године не извршавају решење и онда шаљу секретаријату за легализацију. По ком закону и пропису?

Мислим да је основни задатак Министарства грађевинарства да предмете решене раније врати општинским службама са налогом за извршење.

Др Драгољуб Бабић,
Београд